

ІЗ 70-РІЧЧЯМ ПЕРЕМОГИ!

Є дні в житті нашого народу, які сповнені водночас радістю та смутком. Цього року, згідно з Указом Президента України, їх сутність відобразилась у розширеному змісті відзначення свят: 8 травня – День пам'яті та примирення, 9 травня – День Перемоги.

А для співробітників головного управління ветеринарної медицини в місті Києві це дні, наповнені ще й надзвичайною щирістю щодо своїх колег – ветеранів війни та дітей війни. Не зайвим буде додати, що цих людей не забувають упродовж усього року: телефонують, вітають зі святами, проводять, коли є можливість. Цього року, за традицією, ветеранам Великої Вітчизняної вручили пасхальні кошики, де були й ковбаска, й до ковбаски. Також до свята 9 травня всі ветерани та діти війни (а це трохи більше 50 осіб) були традиційно «прямійовані» – разом із квітами та поздоровленнями вони отримали й наш журнал.

Але найголовніше для людей, яким уже за вісімдесят, – увага, добре слово, радість спілкування.

Усе це вони щороку отримують напередодні Дня Перемоги, коли на запрошення своїх молодших колег збираються в стінах столичного управління ветеринарної медицини.

Зазвичай спочатку фото на пам'ять. Як пожартував традиційний ведучий цих зустрічей, провідний лікар ветмедицини управління Юрій Мореквас: «Фото вручатимемо наступного року цього ж дня, на цьому ж місці. Всім бути обов'язково!» І майже 30 учасників зустрічі охоче на це пристали.

Для кожного з гостей у працівників управління знайшлося добре слово, привітна усмішка, теплі обійми. Ветеранів розпитували про життя – не для «галочки», а як рідних, які є поважною частиною великої ветеринарної родини. Адже у ветеринарній службі загалом і в цих стінах зокрема працює багато їхніх учнів, а дехто з них уже сягнув пенсійного віку. Тож ветеранам теж усе цікаво: хто нині працює на тій

чи тій посаді, з якими проблемами стикаються, як їх вирішують, що чекає службу в майбутньому.

Частково цей інтерес задовольнив **Олександр Вержиковський**, директор департаменту ветеринарної медицини Державної ветеринарної та фітосанітар-

ної служби України. Вітаючи усіх присутніх зі святом, він сказав, що дуже шанує людей, на чий долю випала війна. «Мій дід загинув, захищаючи село Озерне на Тернопільщині. Учасником війни був також мій батько. Коли я їхав до вас, мені зателефонували колишні керівники служби Володимир Горжеев, Іван Бісюк, напередодні розмовляв з Павлом Достоевським. І всі вони просили передати свої поздоровлення й побажати здоров'я та довгих років життя.

УВАГА! ТРИВАЄ ПЕРЕДПЛАТА НА ЖУРНАЛ НА ДРУГЕ ПІВРІЧЧЯ 2015 РОКУ!

Нині наша служба на порозі великої реорганізації. І я вірю, що люди, які прийдуть на зміну в наш департамент, підтримуватимуть святу традицію вшанування ветеранів війни, яка була до нас, при нас, тож залишиться й після нас. У тому селі, де я виріс, прості люди кажуть: «Дай Боже нам це свято відпровадити й другого дочекатися». Головне – Ви тільки довго живіть, наші дорогі ветерани, щоб було кого запрошувати на частування й щирі розмови! І хай буде мир на нашій українській землі!»

Мирного життя у єдиній соборній Україні бажав кожний, хто брав слово. Адже нині у сімдесятирічний ювілей перемоги над нацизмом у Європі в Україні знову ллється кров. І це болять усім.

На жаль, серед загиблих у збройному конфлікті на Донбасі є також лікарі ветеринарної медицини.

Подвійне почуття – гордості й збентеження – охоплює, коли поруч на фото ветерани Великої Вітчизняної та афганської воєн і зовсім молодий, але вже теж фронтовик, учасник АТО на Донбасі **Леонід Овоч**.

«Мій досвід не порівняти з вашим, на передовій я був лише два місяці. Війна – це таке слово, яке легко вимовляється та дуже важко переживається й залишає глибокий слід у душі. Але в будь-яких умовах можна й потрібно залишатися людиною, – поділився своїми думками наш колега – воїн АТО. – Я дуже радий, що свого часу доля привела мене саме у ветеринарну службу міста Києва, вдячний керівникам, колегам, що колектив наш згуртований. І як ставляться тут до людей, так і я, командир взводу, ставився до своїх 23 дорослих підлеглих, у кожного з яких був сформований характер, власні погляди на оточуючий світ. Їх потрібно було організувати. Адже від кожної людини залежало життя іншої. І мені це вдалося. Ми виконали свій обов'язок і всі повернулися додому живими й нешкодженними. Мене часто питали й питають, чого я пішов до війська, мовляв, на державній службі, міг би й відсидитись? Не міг. Адже я як офіцер присягав державі на вірність. Думаю, кожного

чоловіка стосується те, що відбувається в країні. Свого часу ви, наші дорогі ветерани, не шкодували свого здоров'я для Батьківщини. Тепер наша черга. Бажаю вам побачити ще одну перемогу, а нашу державу – квітучою».

Воїн-інтернаціоналіст **Іван Слободенюк** назвав афганську війну, через горнило якої пройшов свого часу, пиллом порівняно з тією, яка нині палає на сході та півдні України. «Якби не сила духу нашого українського народу, його патріотизму, вихованого на вашому прикладі, наші шановні ветерани, невідомо що вже було б з країною. Тож дякуємо вам за Перемогу!».

Заступник голови управління **Наталія Курята**, яка того дня поспілкувалася чи не з кожною людиною, звернулася до всіх з такими словами: «Любі наші колеги, друзі, ветерани, дякуємо, що ви сьогодні з нами. Дуже важко говорити, коли є порожні місця за столом, є люди, які через хворобу і поважний вік вже не змогли прийти, а хтось вже і не з нами. Тому дякую вам, що ви живі, й дуже

прошу – живіть ще довго-довго. Бажаю благополуччя вам і вашим дітям. Щоб усім були мир і добро!».

Від імені ради ветеранів ветеринарної медицини колег привітав її голова

Микола Білоног і побажав ветеранам найголовнішого – здоров'я.

Надія Шматок, яка, попри хворобу, не змогла всидіти вдома, згадала, як у 1945 р. прийшла на перший курс ветеринарного інституту, де навчалася 150 дівчат і 2 хлопці. Як під її орудою будували нинішнє приміщення управління. І за традицією, ветеран порадувала присутніх гуморескою.

У залі було гомінко – співали пісні, хтось іще танцював, але більшість просто притопувала чи аплодувала. Не вірилося, що цим людям вже за вісімдесят. Так молоді світилися очі, особливо в жінок, коли до них звертався їхній улюбленець, колега й постійний ведучий цього свята **Юрій Мореквас**.

Розходилися всі в доброму гуморі, дякуючи за таку святкову зустріч. Чекаємо вас, наші шановні ветерани, через рік на тому ж місці, у тому самому колі! ☺

Вікторія Ісаєнко

